

С Л А В Я Н С К И М Я З Ъ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

БРОЙ 130.

Русчукъ 12 Юлий 1886.

ГОД. VII.

Издава три пъти въ седмицата всѣми: Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота	ЦѢНА: За година 20 лева сребърни " шестъ месеци 12 лева ср. " три " 7 " " Единъ брой 20 стотинки.	Сичко което се отпаса до вѣстника пациена са направо до Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.	Неплатени писма не са приематъ Ръкописи назадъ се неврацатъ	За обявления се заплаща: За всѣки рѣдъ при пръвѣ пътѣ 20 ст. " " " " вторий " 10 ст.
---	---	--	--	--

!!!

Последнитѣ събития въ камарата, дойдохъ да разстроятъ мнозина приятели както лично на днешния либераленъ кабинетъ, тъй също и на либералния принципъ, за когото са направихъ толкова жертви да се подкрепи и задържи въ народа. Събитията сж повѣче отъ неочаквани и никой неможе да си истъакува смисълътъ и значението имъ, нито цѣльта съ която се вършатъ.

Не щѣхме да се нито удивляваме, нито замислювахме за бъдущето, ако това което са извърши на 8, 9 и 10 того въ камарата, ставаше отъ старна на опозицията, нъ понеже то са е извършило отъ либералното болшинство, привлече общото внимание и мнозина почнахъ да се запитватъ: къдѣ ще му излѣзе края, съ подобно направление на дѣйствиe.

Ето какво ни пишжтъ изъ София отъ 10 того по събитие:

„Вчера и днесъ въ камарата се разиска проекта за покупката желѣзницата Руссе—Варна. Въ 3-тѣ засѣдания говорихъ за проекта само: Каравеловъ, Стамболовъ, Халачевъ и Мишевъ, а противъ: Д-ръ Вачовъ (много основно), Ризовъ, Вълчовъ, Мановъ, Х. Петровъ, Камбуровъ, Помяновъ.

Днесъ подиръ обѣдъ въ пуб-

лично засѣдание г. Каравеловъ каза, че имало министри, които били съгласни за всичко, нъ които казвали че не одобрявали нищо и сѣдлователно тѣ лѣжатъ! Г. Министра Радославовъ възрази — това е нечестно да се говори и че г. Каравеловъ трѣбва да расправи на Съборанието, че „проектъ“ е внесенъ само отъ него. Ръкоплекания, шумъ — долу, горѣ и пр. и пр. се чувахъ отъ депутатитѣ. Най-сѣтнѣ г. Каравеловъ каза, че ималъ да прѣдстави нѣкои важни работи на Съборанието, нъ трѣбовало публиката да излѣзе отъ салата. Зачуха се гласове: нѣма нужда, долу, върно, да, и пр. и пр. Рѣшено да се отгѣгли публиката. Щомъ се захвана засѣданието при закрити врата, чува се шумъ и народа нахълта на мѣстата си, разбира са като строши едни врата на галеритѣ. Викъ, много неприличенъ отъ представителитѣ — варвари, вагабонти, сганъ и пр. и пр. Наистина че това повѣдение на публиката не бѣше коректно, нъ отъ друга старна, то явно показа, че не е съгласна въ нѣкои работи съ мнѣнието и дѣйствието на Камарата. Частно се говореше че публиката искала да бие нѣкого и че заради това насилла да влѣзе въ Съборанието (нъ не въ засѣдателната зала, която е на долний катъ). Председателя поиска въоружена сила; речено и свършено. Жандармерия докараха

и двѣ роти войска блокира съборанието. Редъ и тишина въ двореци. Въ тайното засѣдание се прочете единъ протоколъ на министерския съвѣтъ чрѣзъ което г. Каравеловъ искаше да компрометира г. Радославова — че веднѣжъ билъ подписвалъ за, други пътъ казвалъ не; говори и г. Цановъ за нѣкаква си депеша по същия предметъ отъ г. Радославова до г. Каравелова. Г. Радославовъ отговори, че той очаквалъ обвинителенъ актъ, нъ за жалость виждамъ курioзъ. Протоколъ и депеша — работа невинна. Г. Радославовъ заяви, че това което е подписвалъ не го отрича и че сѣдлователно не разбира какво е дало на г. Каравелова, да се съмнѣва въ него, когато той още нищо не е говорилъ въ Съборанието. Това е много просто и незаслужаваше такъвъ шумъ. Подиръ това се откри пакъ публичното засѣдание. Прѣвнята се продължиха. И най-послѣ, безъ да се даде на вота за прѣвнята — дебатитѣ и избирание комисия за прѣглеждане проекта, миша се на реда, безъ да се глѣда заявлението на прѣдставителитѣ — че нестанало гласуване. Съ една рѣчь, пълно насилие и никакъ правилникъ, ни конституция искаха да взематъ прѣдъ видъ. Като се видѣ това повѣдение и дѣйствиe на правителството, около сто души излѣзохъ вънъ и направиха Съборанието несъстоятелно да засѣ-

дава. Обаче и на това не са даде никакво внимание. 80 души рѣшаватъ всичко, когато за да се засѣдава трѣбва да присѣтствуватъ 144 души! Ето какъ се пазятъ законитѣ.“

Отъ горнето изложение става явно, че въ камарата сж станали такива работи, които не трѣбваше да станатъ, които по сѣкий начинъ трѣбваше да се избѣгатъ, особено въ днешнитѣ обстоятелства. Положението на работитѣ изисква прѣди всичко миръ, тишина, единодушие и съгласие въ сичко. За жалъ обаче сичко се презрѣло и работата са обърнала на бучакъ хакъ ичунъ! Това ние неочаквахме. Да хранимъ ли надѣжда, че ще са поправятъ грѣшкитѣ, че ще са постигне онова единодушие, което владѣеше прѣди нѣколко мѣсеци, твърдѣ се съмнѣваме и ще почакаме да видимъ врѣмето какво ще ни принесе.

Разясненията, които ще послѣдватъ отъ едната и другата страна, ще ни послужжтъ, да може сѣкий да си състави понятие, кой е правия. Да обвиняваме, прѣди да съслушаеме не е справедливо, ето кое ни заставлява да бѣдемъ за сега въздържателни.

Нашето искрено желание бѣше и е да се не дѣлимъ и противопоставяме едни срѣцу други, защото отъ това неможе да има добри сѣдствия за принципа, когото защицаваме.

КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ

по

ВЪПРОСА ЗА СЪЕДИНЕНИЕТО.

Отъ 4 Септември 1885 год. до 15/27

Априлий 1886 год.

(Продължение отъ брой 129).

Захванжж се нови преговори, вслѣствие на които Високата Порта и азъ, слѣдъ даденото ми разрѣшение, приехъ слѣдующето, върху което бѣше се спрѣлъ Н. В. Превъходителство Русский Посланикъ:

1) Органически уставъ да се прегледа, както това бѣше установено между Турция и България, отъ една Туреско-Българска комисия, а само изработеното отъ нея да се предложи на Великитѣ Сили за утвърждение, и

2) Да се приеме по принципъ слѣдующата редакция срѣцу първия членъ на спогодбата въ Турция: „Главното управление на Источна Румелия да се повѣри, съгласно чл. 17 отъ Берлинския договоръ на Българския Князь“.

Това обстоятелство предизвика нуждата за новъ актъ, който би опредѣлялъ спогодбата между Турция и България.

Високата Порта, слѣдъ преговори, които послѣдвахъ между мене и Н. Свѣтлость Великий Возиръ, състави слѣдующата формула, за да я предложи на Конференцията.

1) Главното управление на Источна Румелия ще се повѣри на Българския Князь върху основание на Берлинския договоръ.

До когато Князьтъ нази едно правилно и върно поведение спрямо суверенския дворъ и посветява усилията си за запазване реда и безопасността въ провинцията и за благоденствието на Румелийското население, неговото назначение, като Главенъ Управителъ, ще бжде подновявано слѣдъ истичанието на всѣки петгодишенъ периодъ съ съгласието на Великитѣ Сили, съобразно съ чл. 17 отъ Берлинския договоръ.

2) Послѣствие на горнитѣ распореджания мусуламскитѣ села отъ Кърджалийската околия, а тъй също и ония познати мусуламски села, лежащи въ Родопитѣ и която досега сж останали вънъ отъ управлението на Румелия, ще се отдѣлятъ отъ областта и ще бжджтъ управлявани направо отъ Императорското Правителство въ замѣна на правото, което има Високата Порта споредъ първата алинея на чл. 15 отъ Берлинския договоръ.

Делимитацията на поменжтата околия и въпроснитѣ села ще стане отъ една техническа комисия, назначена отъ Високата Порта и Българския Князь. Таа делимитация ще се приложи на мѣстото, като се държи смѣтъ на за стратегическитѣ условия, нуждни за запазване интереситѣ на Императорското Правителство.

3) За обезпечение на вѣчния миръ и ти-

шина въ Источна Румелия и благоденствието на жителитѣ и, една комисия, назначена отъ Високата Порта и Българския Князь, ще бжде натоварена да прегледа Органически уставъ и да го измѣни съгласно съ исканията на положението и мѣстнитѣ нужди. При преглежданието на устава ще се вземжтъ въ внимание интереситѣ на Огтоманското съкровище.

Таа комисия ще свърши мисията си въ разстояние на четири месеци. Изработеното отъ нея ще се подложи на Цариградската Конференция за утвърждение. А до когато видоизмѣненията се утвърдигъ, грижата по управлението на областта, съгласно съ формултѣ, изисквани отъ настоящитѣ обстоятелства, ще се повѣри на мъдростта и върноста на Княза.

4) Всѣкитѣ други распореджания на Берлинския договоръ относително Българското Княжество и Источна Румелия сж и оставатъ въ сила.

Азъ заявихъ, че ще приемж таа формула съ нѣкои и други измѣнения, на които обаче не можи да се даде надлежното сѣдствие, тъй като послѣдствие на полученитѣ заповѣди трѣбваше да се завържж немедленно въ Столицата.

II.

Австрия, Италия и Руссия, споредъ една формула, произходяща отъ Н. П. Г-на Робилана, настоявахъ, щото спогодбата да се

утвърди отъ предстоящата Конференция по една форма, която остави всичко въ висше положение до преглежданието и утвърдението на Органически уставъ. Високата Порта и азъ се въспротивихме и искахме, щото утвърдението на спогодбата да стане отъ сегашната Конференция, а онова на видоизмѣнения Органически уставъ тогава, когато той се прегледа. До минутата на заминаванието ми не се сполучи, освѣтъ да видимъ първата формула замѣнена съ една друга, която, ако и видоизмѣнена, поддържа привременното положение. За по-добро и сполучливо обсъждане формултѣ, излага се и едната и другата:

A). Г-нъ Робилановата формула.

„Силитѣ приемжтъ распореджанията, установени въ спогодбата между Високата Порта и България и изложени тука въ приложенния актъ. Тѣ се съгласяватъ, щото ти — спогодбата — да се промулгира немедленно въ слѣдующата форма: (гукъ се излага спогодбата). Силитѣ си зааазватъ да даджтъ тѣхното окончателно утвърждение на въпросния актъ въ една конференция, която трѣбва да се събере въ Цариградъ, когато тѣ — Великитѣ Сили — ще иматъ възможността да утвърдигъ и ревизирания Органически уставъ на Источна Румелия“.

